

ПРОТОКОЛ

№ 449

гр. Варна, 22.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мила Й. Колева

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
Сложи за разглеждане докладваното от Тони Кръстев Въззивно гражданско дело № 20243100500176 по описа за 2024 година.
На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

и след спазване разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от ГПК

Въззивникът И. В. В., редовно и своевременно призован, не се явява, представлява се от **особен представител адвокат Я. С.**, с пълномощно по делото.

Въззиваемият „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

СЪДЪТ докладва постъпили по делото становища с вх. № 6909 от 15.03.2024г. и вх. № 6999 от 18.03.2024г., които са с аналогично съдържание, от въззиваемия „МАКСО БЪЛГАРИЯ“ АД чрез процесуалния му представител юрисконсулт Т. Б., с които моли да бъде даден ход на делото в тяхно отсъствие. Заявява, че поддържа отговора на въззивната жалба и изразява становище по съществуването на спора. Към становищата са приложени списък на разноските по чл.80 от ГПК, както и доказателства за внесен депозит в размер на 468 лв. за назначения особен представител.

Адв. С.: На първо място, Ви моля да бъде извършена справка дали указанията на съда за внасяне на депозита са извършени в срок, с оглед тайната практика на Върховен Касационен съд за това, че невнасянето на депозита представлява нарушение от страна на лицето, което е съищец по делото, съответно въззиваема страна, което представлява основание за прекратяване на делото, ако не е изпълнено в срок указанието на съда.

Според мен това е пречка да се даде ход.

СЪДЪТ намира, че не са налице процесуални пречки за даване ход на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СЪДЕБНИЯТ СЪСТАВ, на основание чл. 268, ал. 1 от ГПК **ДОКЛАДВА** постъпилата въззивна жалба, съобразно постановеното в разпоредително заседание Определение № 519 от 09.02.2024 година.

Производството е по реда на чл. 258 ГПК, образувано по **въззивна жалба вх.№ 95965/20.12.2023г.** срещу решение № 3864/28.11.2023 г., постановено по гр.д. № 5510/2022г. по описа на РС Варна, 50-ти състав, в частта, с която е прието за установено между страните, че **И. В. В.** дължи на „**МАКСО БЪЛГРИЯ**“ АД сумата от **4197,84 лева** – непогасени лизингови вноски по договор за обратен лизинг №231/16.07.2019г. за периода от 20.01.2020 г. до 20.09.2020 г., **ведно със законната лихва** от датата на подаване на заявлението 16.07.2021 г. до окончателното плащане на сумата; **сумата от 1396,07 лева** – договорна лихва за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г.; **сумата от 222,83 лева** – мораторна лихва за забавено плащане на лизинговите вноски за периода от 21.01.2020 до 07.10.2020 г.; сумата от 299,31 лева – заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещ за 2019 г., сумата от 186,09лева – заплатена Гражданска отговорност на лизинговата вещ за 2020 г., както и **сумата от 50 лева** – дължима сума за годишен технически преглед за 2020 г., за които суми е издадена по реда на чл. 410 ГПК Заповед за изпълнение №4686/07.09.2021 г. по ч.гр.д. № 10470/2021 г. по описа на ВРС, 50 състав, на основание чл. 422 от ГПК вр. чл. 79 ЗЗД, чл.342 от ТЗ.

Въззивникът намира първоинстанционното решение за неправилно. Поддържа становището, че договорът за лизинг е нищожен поради противоречие с добрите нрави и нарушение на императивни разпоредби на Закона за потребителския кредит, Закона за защита на потребителите и всички останали относими нормативни актове. Посочва, че не са спазени изискванията към формата на договора по чл. 10 от ЗПК и че са допуснати нарушения по чл. 12, ал. 1, т. 7, тъй като в него липсвали достатъчно разяснения за общия размер на вземането и условията за усвояването му. Посочва, че липсва информация, както следва по т. 8 – 12 и т. 20: достатъчна индивидуализация на движимата вещ, предмет на договора; достатъчно разяснения относно условията, приложими по отношение на лихвения процент, включително каква е основата, върху която се начислява; достатъчно разяснения относно образуването на годишния процент на разходите по кредита; достатъчно разяснения относно условията за погасяване на

вземането по договора, в т.ч. изискуемостта и условията за предсрочна изискуемост; достатъчно информация относно правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; достатъчно разяснения относно правата на потребителя за отказ от договора. Счита за неправилен извода на първоинстанционния съд, че ищецът е собственик на автомобила – лизингов актив и че е осигурил необезпокояването на ползване на лизинговия актив. Оспорва пълномощникът на управителите на клона на дружеството-ищец да разполага с правомощия да сключва договори за отдаване на лизинг на автомобили. Посочва, че не са представени и доказателства за представителната власт на управителите на клона в гр. Варна, поради което оспорва правомощията им да сключват договори за покупко-продажба на МПС, включително и договора за покупко-продажба на процесния автомобил. По-конкретно, излага, че в договора за покупко-продажба било посочено, че подписът за купувач е положен от Д.Г. Д., но не били представени доказателства за представителната власт. Отделно от това, намира, че клонът на търговското дружество, регистрирано в Република България, няма собствена правосубектност и не придобива права, включително право на собственост върху МПС, а правата възникват направо в правната сфера на самото юридическо лице, към което е създаден клонът. Поради това намира за несъстоятелни всички твърдения на ищцовата страна, изложени във връзка с причините за регистрация на автомобила в Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР Варна, а не при СДВР. Определя вписаната промяна на регистрацията на автомобила от 16.07.2019 г. в Сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР Варна на името „Кредисимо супер“ АД – Клон Варна за нищожна. Посочва, че съгласно чл. 2 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркетата, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, МПС се регистрират в Сектор „Пътна полиция“ по адреса на регистрация на собственика – юридическо лице, а не по адреса на клоновете на това юридическо лице. Със същото съдържание бил и проектът за изменение и допълнение на посочената Наредба. Поради изложеното, се счита, че извършената регистрация на автомобила в Сектор „Пътна полиция“ по седалището на клона е в нарушение на чл. 2 от Наредбата. След като собственикът не изпълнил задължението си по чл. 3, ал. 4 от същата Наредба да заяви промяната в регистрацията на МПС пред компетентния орган, то следвало, че по отношение на автомобила би могло да бъде приложена неблагоприятната последица на чл. 143, ал. 15 от Закона за движение по пътищата и чл. 18б, ал. 1, т. 10 от Наредба № I-45 от 24 март 2000 г., а именно, да се прекрати служебно регистрацията му. По тази причина се счита, че не са били осигурени условията за необезпокоявано

ползването на автомобила от лизингополучателя и се изразява несъгласие с извода на първоинстанционния съд, че липсата на възможност за регистрация на МПС по седалището на клона на търговското дружество не се отразява върху възможността МПС да бъде управлявано. Въззивникът излага още, че оспорването на представената от ищеца разпечатка-заявка е останало игнорирано от ВРС и счита, че след като ищецът не е изпълнил указанията на съда да представи същата, то моли да бъде прието, че в заявката се съдържат уговорки, освобождаващи лизингополучателя от заплащане на претендираните от ищеца суми. За необсъдено посочва и възражението си, че ищецът не е представил издадени счетоводни документи за лизинговите вноски по договора, които претендира за дължими, поради което оспорва наличието на непогасени суми по договора. Счита, че първоинстанционният съд неоснователно е уважил претенцията за договорна лихва, тъй като с исковата молба не станало ясно как се образува сумата от 1396,07 лв. За неправилно посочва, че преценката за основателност е извършена само въз основа на погасителния план. Освен това поддържа възражението, че претенцията значително надхвърля договорната лихва, включена в лизинговите вноски за от 01.01.2020 г. до 07.10.2020 г. съгласно погасителния план. За неправилно се счита оставянето без уважение на възражението, че договорената възнаградителна лихва в размер на 40% противоречи на добрите нрави, тъй като в практиката на ВКС било прието, че уговорката, при която се надхвърля трикратния размер на законната лихва, представлява противоречие с добрите нрави и съответно я прави нищожна. За необсъдено се посочва и възражението, че е неясен размерът на годишния процент на разходите по смисъла на ЗПК, като възразява, че ГПР е по-висок от петкратния размер на законната лихва. Счита, че при определяне на размера на претенцията за главница от 4197,84 лв. и претенцията за договорна лихва за периода от 01.01.2020 г. до 07.10.2020 г. в размер на 1396,07 лв. не са отчетени посочените в исковата молба плащания. Отделно от това, след като договорът за лизинг е счетен от ищеца за развален на 07.10.2020 г., когато автомобилът е бил предаден на лизингодателя, въззивникът намира, че не следва да се дължат каквито и да е плащания по лизинговия договор след тази дата. Излага, че всякакви уговорки в договора или Общите условия за дължимостта на лизингови вноски с падеж след 07.10.2020 г. са неравноправни, на основание чл. 143 от ЗЗП, включително на основание чл. 143, ал. 2, т. 15 от ЗЗП. По отношение на вземането за заплатена застраховка „Гражданска отговорност“ за лизинговия актив за 2019 г. и 2020 г. намира, че е останало недоказано твърдението, че за автомобила е била сключвана застраховка „Гражданска отговорност“ от ищеца. Счита, че първоинстанционният съд е игнорирал изцяло оспорването по отношение на връзката между дебитно писмо № 2053 от 09.09.2019 г. и договора за лизинг, заплатените по него суми, тъй като не било ясно за какъв вид застраховка се отнася, а и било адресирано до друго дружество с данни: „Кредисимо“ АД с ЕИК 175330437. Освен това, след като автомобилът е бил върнат на ищеца от

ответника на 07.10.2020 г., въззивникът посочва, че няма основание да бъде задължен за покритието за застраховка „Гражданска отговорност“ след тази дата. Относно вземането за такса за извършване на годишен технически преглед на автомобила през 2020 г., намира, че то е изцяло недоказано. Въззивникът твърди, че ВРС не е взел под внимание и направените оспорвания по отношение на фактура от „Борд 11“ ООД от 20.10.2020 г. и нейната връзка с договора за лизинг и лекия автомобил по него. Посочва, че фактурата е от дата, различна от датата, на която ищецът твърди да е направил разхода за годишен технически преглед и е издадена след връщането на владението на автомобила на лизингополучателя и прекратяване на правоотношението между страните. Също така посочва, че във фактурата било отбелязано плащане в брой, а не бил представен касов бон, поради което оспорва да е било извършено плащане по нея. Възражава срещу начислената законна лихва за забава за периода от 21.01.2020 г. до 07.10.2020 г. в размер на 222,83 лв., като оспорва настъпването на забава от страна на ответника за плащане на лизингови вноски. За неправилно намира при липса на обосновка на претенцията в исковата молба, формирането на извод за основателност, замествайки липсващите изявления на ищеца от страна на първоинстанционния съд. По същество, моли за отмяна на решението в обжалваните части и да отхвърляне на исковите претенции като неоснователни.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е **постъпил отговор на въззивната жалба** от въззиваемата страна, с който счита въззивната жалба за неоснователна. Намира решението на ВРС за постановено при правилно прилагане на материалния и процесуалния закон, съобразено с доказателствения материал по делото. Относно изложените във въззивната жалба възражения намира, че противоречат на разпоредбата на чл. 266, ал. 1 от ГПК, тъй като са несвоевременно направени и не подлежат на обсъждане. Излага, че ВРС е обсъдил всички въведени в производството възражения и правилно и обосновано оставил същите без уважение. Моли за оставяне без уважение на подадената жалба и за потвърждение на постановеното решение. Претендира разноски.

Адв. С.: По проекта за доклад нямам възражения.

С оглед процесуалното поведение на страните, **СЪДЪТ** намира, че следва да бъде обявен за окончателен проектодоклада по делото, така както е обективиран в Определение № 519 от 09.02.2024 година, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА за окончателен проектодоклада по делото, обективиран в Определение № 519 от 09.02.2024 година.

Адв. С.: Няма да соча доказателства. Поддържам становището си.

СЪСТАВЪТ НА ВЪЗЗИВНИЯ СЪД констатира, че с докладваната молба вх. № 6999 от 18.03.2024г. въззиваемата страна „МАКСО БЪЛГРИЯ“ АД е изпълнила в срок вмененото ѝ задължение да представи доказателства за внасяне на депозит за особения представител в размер на определените 468.00 лева, доколкото призовката на същата е връчена на 01.03.2024г., а вносната бележка е от 05.03.2024г., поради което на особения представител следва да бъде издаден ордер за възнаграждението.

Мотивиран от изложеното **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение в размер на **468.00** /четиристотин шестдесет и осем/ лева, представляващи внесения депозит и издава разходен касов ордер /изд. и получен в съдебно заседание от адвокат Я. Й. С. РКО за 468.00 лв. по вн. б. от 05.03.2024г./.

СЪДЪТ счете делото за изяснено, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

Адв. С.: Считам, че в обжалваните части първоинстанционното решение е неправилно. Подробно във въззивната жалба съм изложил своите основания за допуснатите пропуски от първоинстанционния съд, включително и в непроизнасяне по своевременно изложени възражения от мен в качеството ми на особен представител на ответника.

Считам безспорно, че на първо място не беше доказано, че е осигурено безпрепятственото ползване на процесния автомобил на ответника, представляван от мен, което представлява пречка ищцовото дружество да претендира сумите, които са предмет на настоящото производство.

Поддържам и всички останали възражения. Няма да ги преповтарям отново, но ще Ви помоля за кратък срок за писмена защита, с оглед излагане на съдебна практика по част от въпросите, които съм посочил във въззивната си жалба.

СЪДЪТ обяви устните състезания за приключили и обяви, че ще се произнесе с решение в законоустановения едномесечен срок.

ДАВА ВЪЗМОЖНОСТ на процесуалния представител на въззивника адвокат Я. С. да представи писмени бележки в едноседмичен срок, считано от днес.

Протоколът е изготвен в съдебно заседание, което е приключило в 13:41 часа.

Председател: _____

Секретар: _____